

SETMANARI CASTELLARENÇ

ANY VI :: NUM. 259
Castell del Vallès - 11 febrer 1938

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 50 cèntims
Subscripció: 1'50 ptes. al mes.

El fet radica en l'espera

Saber esperar: Heus ací la clau que obra totes les incògnites. Saber esperar: confiantment, això és quant precisa, ja que equivocal assolir el lloc anticipadament, fruit abans d'haver-la plenitud de l'anhel, és talment com descobrir les violes del bosc per la flaire; més perquè qui possible seguir el camí incert, cal treure's dels ulls les cintes del recel i precisa una seguretat estable, un albir constant de la trajectòria. No s'ha de confondre l'eixida del sol davant d'una meravella ponent. La metàfora ho diu ben clar: Un home esperant s'hi va morir.

Totes les obres, són el fruit d'un interval de temps més o menys perllongat; per tant, res absolut pot aparèixer o desaparèixer momentàniament. Sense l'espai del temps el dia i la nitrien compactes, un sol cos, una mateixa cosa, si de cosa es pogués denominar el res.

I ben segur que del res ningú n'espera encara que siguin els més mínims designis. Tots els éssers en aquest món; el pare es sacrifica pel fill i cada esforç li és una nova victòria; la mare d'una tendresa en fa tota una vida; la joventut barata el viure per una il·lusió i els vells són els que més confien amb tot i tenir un metratge mínim i quasi limitat.

Saber esperar, aquesta és la consigna en la que tots hi hem de posar la més ferma confiança, ja que al final de cada temps d'espera en sorgirà una nova i resplendent alba.

TEMES D'AGRICULTURA

FEBRER

Durant aquest mes les condicions climatològiques de la nostra terra tenen molts i sobtats canvis: Els dies freds alternen amb els de temperatures altes; les pluges abundoses, amb els vents forts. Aquestes variacions són un gran enemic dels nostres cultius, car, a moltes plantes comença ja a posar-s'hi en moviment la savana, a desenvolupar-s'hi els ulls, en fulla i en flor, que després són perjudicats per les gelades o freds forts.

**FEINES DE DINTRE CASA. ES-
CRIPTORI.**—Assentar cada dia a les llibretes, Diaris, les operacions corresponents.

DIVERSOS.—Durant els dies de mal temps poden anar-se fent les feines ja esmentades al mes passat, que encara no hagin fetes; sobretot convé activar i acabar la molta de les olives.

FEINES DE FORA. TREBALLS DE LA TERRA.—S'han de procurar muller les llaurades de mig desfons i les fangades que no hagin estat fetes.

CULTIUS D'HORTA. SEMBRES A L'AIRE.—Llavors; Ravenets rodons, ravenets mig llargs, ramolatxa o bleda rana, carfull, xicoira (per collir tendra), xivios, pèsols caputxins o tirabocs (per a

sopa), pèsols de set setmanes, pèsols diversos (de desgranar), porros, julivert, faves, espinacs, agrelles, bledes de Marsella, bledes diverses, col paperina, col genovesa, col de capdell de soldat i altres de fulla llisa, ensiam escaroler de primavera, ensiam de Rússia, ensiam romà blanc, ensiam romà negre, escarola cabell d'àngel (per collir tendra), escarola de primavera cantonada.

**DINS D'HIVERNACLE, SOTA
TENDES O EN LLOCS CALENTS.**—
Llavors: Albergínies, àpits, carbasses carbassoneres i diverses, pebrots i tomàtocs primerencs, melons diversos.

Tuberculs, arrels i grills: Alls, escalonyes, espàrrecs, patates i altres.

AGUSTÍ RIFER VILA

Trinitats

Són tres les que es deuen cultivar:
La virtut, la bondat i la saviesa.

Tres es deuen ensenyar:
La veritat, la indústria i la conformitat.

Tres es deuen estimar:
El valor, la cavallerositat i el desinterès.

Tres ens deuen governar:
El caràcter, la llengua i la conducta.

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

Arbres Monumentals i Llegendaris del Vallès

Relació de recerques referent als Arbres Monumentals i Llegendaris del Vallès; continuació dels dos capítols publicats a les pàgines de la LA FARGA^m dels quals un d'ells dedicat als monumentals i l'altre al que la nostra gent hi sadolla el folklore: creences, supersticions, noms populars, costums, llegendes, etc., etc. Entre l'al·ludit recull fem esment de

L'olivera de la masia Prat de Dalt, de Caldes de Montbui

A les feixes de la masia Prat de Dalt, de Caldes de Montbui, trobem encara la monumental olivera conservant-se bastantment la seva vigoria, malgrat haver sofert alguns anys enrera una crema en el seu esponent brancatge. Vertaderament, tenia d'ésser del tot imposant, cosa que hom pot imaginar-se encara, poc més o menys, la majestat i corpulència que tenia, degut a la distribució i la forma actual de les branques.

Esmentem les seves mides que tenim avui anotades, de les quals, diem que és difícil presentar una cosa exacta, degut a les contorsions que presenta la seva ferma socolada i, per l'eura que l'envolta, que talment sembla embolcallar-la per la seva conservació, però que priva de veure en algunes parts el seu arrogant aspecte: Aquesta amida, de terra fins a la separació de les branques, 3 metres d'alçada i té un perímetre de 5'80 metres aproximadament; a mig metre d'alçada fa 5'40 metres de circumferència. Les branques quasi toquen a terra, formant un diàmetre de 9 metres. L'alçada total de l'arbre és d'uns 7 metres.

L'olivera del Prat de Dalt, dir que a més d'ésser centenària, segons antecedents i de part certa, havia arribat a produir 10 cargues d'oli, vertadera fama en el sentit de producció.

VARIA

Creiem oportú congnar les següents notes:

La monumental Alber de Can Clade-

ué Serra, fill de
Ferrer Salvadó,
i respectius fa-

ACIO

de gener, s'ha
ment de pobla-

ntiñà Prat, Jo-
Masqué Serra i
5; total, 4.
antandreu Ma-
Cusidor i Pere
alucho Calave-

ion Torras, Jo-
eri Claramunt
as, Rosa Sam-
ubí Rubís, Joa-
a Prat Llobet;

a l'Infant

cara les factures
per als infants
e publicar, com
iquidació de la
mana entrant.
Comissió

JSURA

teu poble

lles, de Palau Solitar, que havíem fet esment en el capítol I, fou tallada amb permís del propietari, el dia 17 d'agost de 1937. Sabem que n'entregaren cinc centes pesetes. Efectuaren 5 viatges d'auto-camió, per traslladar-la a Barcelona.

Lamentem la pèrdua d'aquest exemplar dels nostres arbres, així també dir-ho pel forn Pi, que hi havia en el terme de la masia Prat de Dalt. (Caldes de Montbui) en el peu del camí a la carretera a Sant Feliu de Codines. D'aquell pi, ignorem avui les seves mides; fou tallat a últims de l'any 1936.

L'arbre dels nassos de la Conreria de Montalegre

(Llegenda)

Un interessant episodi el qualifiquem històric, pot tenir els seus matisos, altrament és fantasia. Crida l'atenció el nom en què se l'anomena: vertaderament és la llegenda.

Llegenda avui mig esfumada, encara hem pogut recollir-la, fins i tot, presentar-la clarament amb tots els seus arguments per fer-la exel·lir amb les formes que s'explica.

Temps era temps, que hi havia una donzella de tanta formosa, que tots els que la veien s'enamoraven d'ella. Tenia temperament excitat, sense pretensions, incomprensible, i la poca repulsa, feia a la vegada que no sapigués deslligar-se de totes les declaracions que li eren fetes. Tot això i altres sensibils contrarietats, haviu portat a la seva pensa en fer-se monja. Així ho féu, ingressant en l'ordre de Sant Agustí, els primers temps que hi havia monges a Montalegre.⁽²⁾

De tots els seus pretendents, un d'altres posicions anomenat Gudiol de Puig Nau, fou qui demostrà més insistència que volia la donzella dels seus amors. La volia, fins i tot havia jurat treure-la del convent.

Oh, que havia sapigut la novícia d'aquella comunitat! La manifestació que ell l'hi havia fet, a més, al·ludint la veritable passió per la boniquesa i perfecció del seu nas; decidí recloure's a la seva cel·la i amb un ganivet molt afinat va tallar-se'l. Així, aquell noble poderós la deixaria tranquil·la. Veritablement, en Gudiol de Puig Nau, assabentat per la tan atrevida aventura, no s'acostà més pels encontorns del convent.

Poc temps després, morí la monja i, al lloc on fou enterrada, hi nasqué un arbre⁽³⁾ produint un fruit com tenyit de sang, formant uns granets definint les formes d'un petit nas. Per això la gent de l'encontrada de la Conreria de Montalegre, el té conegut per l'arbre dels nassos. A més, diu la llegenda si fou tallat,

però que més tard en nasqué al mateix lloc un altre igual aquell. El trobem en la llinda del Vallès, prop l'antic camí que es comunica amb el Maresina.

FRANCESCO GOSALBES I CASTANÉ

Nota: Podríem descriure encara tot el complement dels noms populars que tenim, però degut al seu tetr, esperem altra oportunitat i a la vegada serà més propícia.

(1) En els números 191 i 206 publicàvem els índex.

(2) La fundació de l'ex-convent de la Conreria, fou l'any 1256. Les Monges de l'ordre de Sant Agustí, passaren a Barcelona, el qual carrer prengué el nom de Mont Alegre.

(3) El nom generalitzat de l'arbre es anomenat físcia.

Una casa a prop del mar

Recordant un dolç plaer,
vora aquest mar jugarer
jo tots els vespres hi canto;
què significa aquest cant,
si el meu dissort és tant gran,
que ni cantant no l'espanto!

Vingué un jorn ple d'alegria
que pel seu encís diria
que fins les ones cantaven...
cantaven cançons d'amor,
era tan gran el tresor
que fins les barques ballaven,

A una casa a prop del mar
la dolçosa hi vaig trobar
i ara em fereix l'enyorança,
d'aquells efectes d'amor
sols em queda aquest record
que com més lluny més s'atança.

Els nostres ulls es miraven,
també uns ocells rellaven
riallers del festeig d'amors;
—ja sóc ben teva, amor meu,—
—jo ambé ja sóc ben teu,—
i així parlaven dos cors.

La caseta a prop del mar
ella un dia va deixar
per gronxar-se dins la barca...
ja no l'he vista mai més,
si jo sabia a qu'és,
prou que vindria a cercar-te.

Ja en poden dar de consells,
ja poden riure els ocells
perquè les ones cantaven...
també el meu cor diu plorant,
que amb la dolçor del seu cant,
la meva ditxa em robaven.

QUIRZÉ MORERA

Impacients encara...

Escrivíem l'article *Inquietuds...* per LA FARGA, el setmanari de Castellar del Vallès, i avui ho comentem encara... Això, m'ha fet decidir escriure aquestes ratlles.

Aquell soldat, aquell amic, pensa amb nosaltres sap que esperem noves d'ell, per això escriu, no solament cartes, sinó, tot allò que li deu el pensament i que l'inspira i, així creu que, en aquells moments, amb la ploma fa més gra i més forta la seva Pàtria.

I escriu les seves fantasies, fins hi tot el que més ha sentit en el seu si; evocacions del passat, de la vida, de la seva vida que exposa en deixar-la en els combats, en el front de guerra; greu perill.

Una carta hem rebut del nostre amic Roviras. Què diria sinó el de sempre? Aquesta vegada ens ha sorprès; a més, afegeix un article que ens dedica.

Diu així:

«Som en els parapets del front de Guadalajara. El sol, abatut pel mantell negre de la nit, poc a poc va desaparellant-se, fa els últims aspaternecs per lluitar-se d'ell; més, és impossible; la nit s'atança a passos agegantats.

Són les vuit; ja és hora de venir el relleu. S'acosten tres homes; llurs fusells llueixen a la claror de l'astre de la nit, que avui fa companyia i ajuda a vigilar a l'enemic. Els he donat la consigna, hem canviat impresions, m'ha retirat d'ells; tot en poca estona.

Obro la porta de nostra estada, molt de compte, altres companys reposen, tot és repós, tan sols algun tret aïllat pertorba la quietud de la nit... Prop del foc tinc escolt penso amb la lluita que hem tingut i els que allà estaven amb el neguit. Totes les nostres recances i amb tot el que sentim ara; recordant nostra terra que tenim tan allunyada, la seva formosor, la del paisatge variat, aquell riu, aquella plana, la muntanya, la mar, els seus pobles, el seu esperit noble i la característica de la seva tradició i de la seva parla, la parla dels nostres amors...

Pensaments d'avui, sorraus d'altres jorns que en aquests moments m'envolten, tot prou manyac per fer-me tenir més estima aquell bocí de món estimat que tant i tantes vegades li hem dit mare.

Tenim aquí hores brunes, tenim tot el que un més pot pensar i ens falta tot el que nostre cor desitja. Vivim impacients, a vegades en escenes alegres i a vegades tristes, desesperants... Sentim exclamacions, que per a mi no puc oblidar, po-

SILUE
RE

De l'Exèrcit
xèrcit del Centre
Cordialment
Alfons i Felu G
precios, en test
mació i com
d'aquelles excur
d'il·lusió, de sol

Potjades damunt la neu
bra un mar de nacre. Blanc
cubades plums i sorres enllà
el mantell blanc, al tardar,
tres soldats muntats a llurs
cavalls i es perden darrera el
de l'altra muntanya...

Una missió especial, una
litat, tres-centes mil pessotes.

El fred és intens. De neu,
segons l'indret. Als cinys
«Star» i dues «Parabel lum»
poc petjat. I cavalcant al
cantàvem una cançó a cor.

El Suboficial i simpàtic a
el Caporal de gastadors Xiqu
tinen l'escorta. Jo, Tinent lligat
gat pel Comandament de plen
a l'efecte.

L'hora era crua, però teni
La sang era colpida pel fred,
joventut i era ardent. I les il·
cien tot intent de la inclemèn
mòment, 16 sota zero.

Els cavalls, primerament,
nes de fer el boig i córrer; de
anar-se ablanint. I quan era
ells els que amb llur instint
caní sepultat per la neu i la.

A les onze trenta del ves
vem a llur fita proposada.

Aquell dia, era el dia de
Aquell dia era un dia que jo
tenia ganes d'escriure. Aqu
mig any just que havíem al

nes, veritables penes que per
tent són tan grans que ni t
per a ell i el dir-li a un altre
l'un dels seus... Quins mom
dolors per aquella ànima!

Entre els altres companys
repós. Deixo el foc aviv
roants...

Lluny, molt lluny, sento
aïllat que pertorba la quietud

Lluny, molt lluny tinc
pensa...

MANUEL

Front de Guadalajara».

S encara...

icle *Inquietuds...* per
atmanari de Castellar
no comentem encara...
idir escriure aquestes

aquell amic, pensa
p que esperem noves
in, no solament cartes,
i duu el pensament i
el creu que, en aquells
ploma fa més gran i
Pàtria.

es fantasies, fins hi tot
it en el seu si evoca-
de la vida, de la seva
a deixar-la en els com-
la guerra; greu perill.

rebut del nostre amic
ia sinó el de sempre?
ans ha sorprès; a més,
que ens dolia.

parapets del front de
ol, abatut pel mantell
oc a poc va descapde-
últims espeternecs per
és, és impossible; la nit
agegantats.

a és hora de venir el re-
es homes; llurs fusells
or de l'astre de la nit,
anyia i ajuda a vigilar
donat la consigna, hem
is, m'ha retirat d'ells;

a
de nostra estada, molt
companyes reposen, tot
algun trot aïllat pertor-
la nit... Prop del foc
amb la lluita que hem
llà estaven amb el ue-
ostres reconances i amb tot
recordant nostra terra
unyada, la seva forma-
atge variat, aquell rin-
muntanya, la mar, els
u esperit noble i la ca-
seva tradició i de la se-
a dels nostres amors...

d'avui, somnis d'altres
sts moments m'envolten,
per fer-me tenir més es-
de món estimat que tant
li hem dit mare.

tores brunes, tanim tot el
pensar i ens falta tot el
esitja. Vivim impacients,
enes alegres i a vegades
ants... Sentim exclama-
mi no puc oblidar, po-

SILUETES DE CAMPANYA

RECORDS...

per L.L. CANET I FOIX

XVII

De l'Exèrcit de l'Est a l'E-
xèrcit del Centre.

Cordialment als germans
Alfons i Felip Gubern i Cam-
pescós, en testimoni d'esti-
mació i com a recordança
d'aquelles excursions en dies
d'il·lusió, de sol i festa

Potjades damunt la neu. Siluetes so-
bra un mar de naore. Blancúries imma-
culades planes i sorres enllà. I per damunt
el mantell blanc, al tardar, s'allunyen
tres soldats muntats a llurs encabriolats
cavalls i es perden darrera el fil de naore
de l'altra muntanya...

Una missió especial, una responsabi-
litat, tres-centes mil pessetes...

El fred és intens. De neu, un metre,
segons l'indret. Als cinyels llurs, una
«Star» i dues «Parabel lum». El camí,
poc penjat. I cavalcant al fer-se fosc,
cantaven una cançó a cor.

El Suboficial i simpàtic amic Atxer,
el Caporal de gastadors Xiquilín, consti-
tuen l'escorta. Jo, Tinent figurat i dele-
gat pel Comandament de plenes funcions
a l'efecte:

L'hora era crua, però tenia un encís.
La sang era colpida pel fred, però era de
joventut i era ardent. I les il·lusions ven-
cian tot intent de la inclemència. El ter-
mòmetre, 10 sota zero.

Els cavalls, primerament, tenien ga-
nes de fer el boig i córrer; després, varen
anar-se ablanint. I quan era fosc, eren
ells els que amb llur instint cercaven el
camí sepultat per la neu i la nit.

A les onze trenta del vespre, arribà-
vem a llur fira proposada.

Aquell dia, era el dia de Cap d'Any!
Aquell dia era un dia que jo més que mai
tenia ganes d'escriure. Aquell dia feia
mig any just que havíem abandonat la

nes, veritables penes que per un comba-
tent són tan greus que ni trobo consol
per a ell i al dir-li a un altre la pèrdua
d'un dels seus... Quins moments! Quins
dolors per aquella ànima!

Entre els altres companys vaig al re-
rapós. Deixo el foc avivat, flames
roants...

Lluny, molt lluny, sento algun trot
aïllat que pertorba la quietud de la nit...

Lluny, molt lluny tinc la meua
pensa...

MANUEL ROVIRAS

Front de Guadalajara.

llar i havíem vingut terres d'Aragó enllà
a fer la guerra contra els invasors de la
Pàtria... Oh, si aquell dia no hagués tin-
gut ocupacions que bé hauria escrit!

Mig any!... Mig any després!

Després que abandonàrem la llar, la
família, els amics, els nois de l'Escola,
les aficions, els plaers, espirituals inte-
grats senzillament d'insignificàncies líri-
ques, musicals, plàstiques!... Oh, si aquell
dia hagués pogut escriure!

Mig any lluny del meu poble!... D'a-
quell poble petit, petitó, que m'ha bres-
solat la infatesa... que m'ha injectat un
munt d'il·lusions... que m'ha obert les
portes a mil horitzons... que m'ha ense-
nyat a estimar les coses!... Oh, aquell
poble petit i pintat de sol, que té tantes
muntanyes de pins... fonts a tots in-
drets... paisatges santelluts i barroers...
Paisatges també gresolats pel caprici
d'una musa voluptuosa i platònica!... Oh,
aquell poble que té tants camins i casals
de parets de fang fressats pels avis i
besavis boscos enllà... i que avui, són to-
ta la il·lusió de les joventuts que a llur
cor no han deixat entelar l'objectiu del
color, ni atrofiar la fibra de la sensibilitat
musical!...

Oh, aquell dia que tres soldats caval-
cant damunt un mar de naore cantaven
en mig de muntanyes una cançó... Una
cançó a la Pàtria abandonada!... Entre
besllums... blavositats plomades... blan-
cúries infinites... immaculades!...

Oh, si aquell dia hagués pogut es-
criure!...

* * *

Han passat sis dies. Ha sortit el sol.
Han vingut els reis. I els mateixos tres,
damunt la mateixa neu, a peu aquesta
vegada perquè el gel impossibilitava el
caminar dels cavalls, hem cobert quaran-
ta o cinquanta quilòmetres en dos dies.
Dos dies allunyats de la Plaça.

Hem travessat moltes muntanyes.
Rius completament glaçats. Poblets com
de passebre sepultats per la neu. Casca-
des igual que adormides al so d'una flau-
ta màgica, amb llur cabellera de cristall...
amb llurs fistons diamantinats... llurs de-
gotalls de perles!...

Tot un cant petrificat... adormit en
en el misteri d'una serenata profunda...
gran... indescriptible!...

Per Cap d'Any, no pogui escriure, no
pogui fer un resum de mig any allunyat

i a una primera línia. Es igual, l'afecte
que el meu poble enyora: m'inspira és el
mateix i aquells elements que integren el
tot del meu poble, conjunts o separats,
sempre els estimaré igual.

Avui aquesta «Silueta» és perfilada
damunt la neu. Això, pot fer-la blanca,
delicada... I també és arrancada del cor
que pot efluir sentida... humana...

Als germans que la dedico, als amics
del cor que l'adreço, encara ho són més
de delicats, encara ho són més d'hu-
mans...

Conjuntament havíem viscut uns dies,
apropats pels serrats i boscos del nostre
incomparable terral... Avui, ells són a
Madrid, a l'invicte Madrid... Jo, a Terol,
al gloriosament reconquerit Terol en
aquestes hores...

I aquesta «Silueta», perfilada damunt
la màcula neu que ja va fonent-se, com
un vol de cigues pintats per l'alba, vola-
rà serres enllà i els parlarà d'un encís...
d'una ambrosia... d'un somni...

Front de Terol. Martín del Río, pri-
mers dies del 1938.

Socors Roig de Catalunya

(S. R. I.)

COMITÈ LOCAL

Aquest Comitè ha rebut de la Fà-
brica Vda. de J. Tolrà (E. C.), la quan-
titat de 250 pessetes que seran destinades
per a la campanya de roba per hivern.

El Secretariat d'Ajut d'aquest Co-
mitè, ha enviat al Comitè d'Ajut Per-
manent a Madrid i a tots els Fronts; 30
jerseis de llana i 80 camises, tot confec-
cionat pel taller de roba, instal·lat en les
seves oficines.

També fa avinent que té roba per a
la confecció de calçotets, per si hi ha algú
que tingui voluntat de fer-ne, pot passar
per les seves oficines, Passeig, 35.

El Comitè

AQUEST NÚMERO

HA PASSAT

PER LA CENSURA

CONSELL MUNICIPAL DE CASTELLAR DEL VALLES

EDICTE

Confeccionat ja el Repartiment veïnal per a l'actual exercici, aquest estarà a disposició d'ésser examinat als efectes de reclamació durant els dies següents i d'acord amb l'ordre que a continuació hom detalla; en les oficines de secretaria:

Dia 14.—Els domiciliats en els carrers Baixada del Palau, Eimot, Església, General Boadella, Nou, Puig de la Creu, Sant Iscle, Sant Llorenç, Sèquia i Plaça Mestre Gelonch.

Dia 15.—Els domiciliats en els carrers Albert, Bonavista, Caldes, Carretera de Sentmanat, Clavé, Dr. Robert, Guimerà, Mina, Passeig Tolrà, Pi i Margall, Prat de la Riba, Puigvert, Recó, Roques, Sant Josep, Sant Miquel, Soletat i Torras.

Dia 16.—Els domiciliats en els carrers Bassetes, Carretera de Sant Llorenç, Centre, Major, Molí, Pont, Retir, Sant Feliu i Sant Pau.

Dia 17.—Els domiciliats en els carrers Catorze d'Abril, Can Serradó, Carretera de Sabadell, Dr. Pujol, Dr. Rovira, Dr. Vergés, Francesc Layret, Galan i Garcia, Passeig, Plaça Mestre Anyé i Sant Jaume.

Dia 18.—Els domiciliats a l'agregat Recó del Ripoll i cases de camp.

Cal advertir que, passat aquest termini sense haver presentat cap reclamació o resoltes pel Consell aquelles que s'hagin formulat, es portarà a cap el cobrament sense atendre cap més petició en aquest sentit.

Castellar del Vallès, febrer del 1938.

El Conseller d'Economia,
JOAN VILANOVA

ATENCIO!—El que se li hagi extraviat una armilla de senyoreta, de punt de llana, pot passar-la a recollir per aquesta Administració: Puig de la Creu, 3.

FAMÍLIA BARCELONINA d'immillorables referències, desitja habitacions temporalment amb dret a cuina, en casa de camp o dintre la població. Escriure a aquesta administració a les inicials J. A.

NOTICIARI

EL NOU HORARI D'AUTOOMNIBUS

Sabem han estat fomentades diferents queixes de veïns referent al nou horari dels autòmibus de «La Vallesana» sobre el que fa referència a les sortides del matí de des d'aquesta població a Sabadell, tota vegada que des d'un quart de vuit del matí fins a les dues de la tarda, no és possible viatjar per no haver-hi servei durant aquest orecut nombre d'hores.

Esperem que l'empresa «La Vallesana S. A.», fent-se càrrec de les raonades observacions que li han estat fetes, procurarà atendre en el possible, aquesta deficiència.

LA SEQUEDAT

La persistent sequedat fa que la majoria d'agricultors del nostre terme estiguin preocupats de debò, i molt més davant les circumstàncies actuals, puix que els sembrats i altres plantes no poden desenvolupar-se normalment per la manca de tan preuat com indispensable element com és la pluja, fent que deixin de sembrar-se moltes plantes que actualment convindria ja estiguessin a la terra.

De no ploure ben aviat i abundantment, es presenta un any agrícola ben migrat i per tant, les conseqüències que ja actualment sofriu, esdevindrà i a l'en-

sems contribuïran a agruejar més el problema, cada dia més difícil, de les subsistències.

PLANTACIO D'ARBRES

Conforme anunciarem en una de les nostres darreres edicions, aquesta setmana s'ha donat començ per la Brigada Municipal als treballs d'obertura de valls al carrer que des de la Carretera de Sentmanat dona accés a la Plaça on hi ha instal·lada la piscina pública municipal, així com també en aquesta plaça.

El susdit carrer, recentment obert, quedarà convertit en un bonic passeig, i la plaça, per la distribució que veiem s'hi realitza, serà convertida en un espaiós jardí que, indubtablement, contribuirà a l'embelliment d'aquell lloc tan ben situat i concorregut.

PLA DE CASAMENT

En el tauler d'edictes corresponent al Jutjat Popular s'hi troba fixat el següent pla de casament:

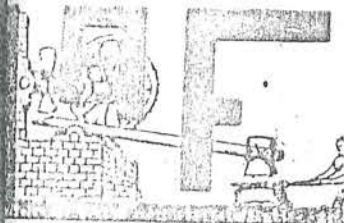
Joan Ribera Palà, veí de la present, amb Isabel Garcia Zamora, veïna de Sabadell.

NAIXAMENT

Dia 9.—Josefina Pagès Rovira, filla de Lluís i de Lourdes.

La nostra més cordial enhorabona als pares i llurs familiars.

Llegiu i propagueu
"LA FARGA"

ANY VI : NUM.
Castellar del Vallès 18

Una ir

En un dels números anteriors llegir que per iniciativa del no superfície aquí estèril de la plaça per reglació i a l'ensiem en carrers, an se val; el cas és que, ament, que el benestar també augen, o sigui que ens són con En portar-se a terme aquest tanh-làrem, cal en primer lloc de gentitud res hem d'escalar del gaudi de benestança i de at le pobl. radiquen, aquells l'engorra.

Al nostre entendre el plantar per un ignat ens atangen i creçada dels més bons intents de en el seu dia un doble rendime i l'eficàcia radiqui virtualmen e que tot el poble hi prengui pa. Plantar arbres amb aital fai. ma Agricultura, un acostamen ditat.

En conjunt, ni més ni menys ira i civisme.

TEMES D'AGRICULTURA

FEBRER

En moltes explotacions de be a diversos cultius, si es torn ben adaptat amb les mstàncies, es podran fer m ps i altres

A les comarques que sofreix so manca de pluges de prim venient que es remoguin les etut amb l'arada, ja sigui a o amb treballs d'altres ein e tot seguit ben apretada p pló, a fi de que no hi pugui e, de que determinaria l'ev aigua que contingui la mate Si després sobrevé la pluja, emprar el rase o els cultiva trencar la crosta superficial ar que per capil·laritat pugi rior.

Abans de fer les llaurados fe